Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціcканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року 60 к.
мѣсячно 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 61. | Нинѣ: гр. к. Н. 4. посту Савіна и Юл. | Завтра: рим. к. 4. посту Сикстуса | Недѣля 15 (27) марта 1892. | Всходъ сонця 5 г. 50 м.; заходъ 6 г. 22 м. Бором. 765 терм. + 11·4° — 0·5°. | **Рôкъ II.**

Загальнѣ зборы Товариства „Просвѣта“.

По богослуженю въ Успеньскôй церквѣ за померших членôвъ товариства „Просвѣта“, зôбралось вчера дня 25 с. м. надъ 400 членôвъ тогожь товариства въ сали „Народного Дому“ на загальнѣ зборы. Въ сали було больше интелиґенціѣ, якъ селянъ.

О год. пôвъ до 11-ои повитавъ зôбраныхъ голова товариства дръ Омелянъ Огоновскій и именемъ видѣлу, и именемъ славныхъ Украинцѣвъ зъ Кіева, Кониського, Левицкого-Нечуя, В. Антоновича и Тарновского, котрѣ зборамъ „Просвѣты“ заслали свôй щирый провѣтъ.

Память померших патріотôвъ Ив. Борисикевича, Михаляка, Ол. Огоновского и Д. Гладиловича почтили зôбранѣ повстанемъ зъ мѣсця.

На секретарѣвъ покликавъ голова п. Струсевича и о. Сосенка.

Вôдтакъ головою зборôвъ выбрано радника Выдѣлу краевого п. Дамяна Савчака, а заступниками головы о. Ал. Тороньского и посла Гурика.

Сейчасъ потôмъ внѣсъ селянинъ Мих. Юрковъ, щобъ зборы переслали недужому послови Юліянови Романчукови щире поздоровлене вôдъ всѣхъ зôбраныхъ. Зборы приняли се внесене зъ одушевленемъ и о тôмъ повѣдомлено сейчасъ п. посла.

Теперь мавъ секретарь зборôвъ вôдчитати справоздане зъ дѣяльности головного выдѣлу за рôкъ 1891. Але що кождый членъ мавъ друковане справоздане въ рукахъ, то вôдъ вôдчитуваня его п. секретаря звôльнено, а приступлено вôдразу до нарады надъ тымъ, чи выдѣлъ добре господаривъ за той рôкъ, чи нѣ

Першій забравъ голосъ проф. Вол. Шухевичь и пытавъ выдѣлъ о се: Чому не выдано дотеперь мимо ухвалы зборôвъ книжки о важности асекураціѣ; чому не занявъ ся дотеперь етноґрафією нашого народу (выставами народными и т. п.); чи застановлявъ ся надъ введенемъ фонетики; чому выдае такѣ обемистѣ календарѣ зô шкодою для членôвъ, котрѣ за мало дôстають книжочокъ до читаня; якъ стоить справа купна дому „Просвѣты“ и фонду им. Качалы.

Єронімъ Калитовскій не бувъ вдоволеный зô справозданя, котре єму выдалось баламутнымъ. Вôнъ закидавъ, що товариство выдае книжочки безъ пляну. Въ справозданю, на его думку, повиненъ бути выказъ стану просвѣты въ краю, щобъ знати якъ вести выдавництво. Тому радить выбрати комісію до уложеня пляну выдаваня книжочокъ.

О Кирчôвъ думавъ, що выдѣлъ неощадно обходить ся зъ грошми, бо давъ позичку товариству им. Шевченка въ сумѣ 2000 зр. Пытае также, чому выдѣлъ не принимае декотрыхъ людей въ товариство, и що дѣесь зъ мапою Руси, котру товариство выдае?

Пп кандидаты адвокатскѣ Мик. Шухевичь и Лагодиньскій и комісарь п. Лаврôвскій жадали поясненъ декотрыхъ позицій въ касовôмъ справозданю, або були противнѣ деякимъ выдаткамъ.

На тѣ всѣ замѣты, котрѣ забрали часу три годины, вôдповѣдали передовсѣмъ члены товариства Дмитерко, Ґецѣвъ, Ол. Кулачковскій, а вôдтакъ зъ выдѣлу товариства д-ръ Костъ Левицкій и касіеръ проф. Ил. Огоновскій.

Вôдповѣди ихъ (особливо выдѣловыхъ) були такъ рѣшучѣ и переконуючѣ, що найменшои тѣни на выдѣлѣ не зôстало. Они перейшли закидъ за закидомъ и вôдповѣдями своими вдоволили всѣхъ зôбраныхъ. Вôдповѣди тѣ були такѣ: Передовсѣмъ дивно, що тѣ, котрѣ у Львовѣ живуть и можуть кождои хвилѣ переглянути книги „Просвѣты“ та пересвѣдчитись, чи все правильно дѣесь, не зробили сего, а теперь на зборахъ выходять зô своими неоправдаными закидами та пôдкопують довѣре до выдѣлу Выдѣлъ старавъ ся по силамъ своимъ выконати всѣ бажаня членôвъ и добре розважувавъ кождый свôй поступокъ.

Що до книжочки про асекурацію, то годѣ було найти чоловѣка, котрый бы написавъ еи Теперъ однакожь вже само асекураційне товариство „Днѣстеръ“ выдасть небавомъ таку книжочку. Справою выставъ етноґрафічныхъ выдѣлъ по силамъ своимъ займе ся; поки що не мôгъ того зробити, бо волю всѣхъ внескодавцѣвъ не все можна заразъ сповнити. Справы введеня фонетики выдѣлъ не розважавъ на своихъ засѣданяхъ, лишивши порѣшене сеи справы людемъ, покликанымъ до того. Книжочки выдають ся пôсля пляну, уложеного ще тому кôлька лѣтъ на зборахъ въ Станиславовѣ. Що выдаесь ихъ за мало, тому выдѣлъ не винен, бо не мае фондôвъ на выдаване больше книжочокъ. Що книжочки неразъ выдають ся разомъ за два або и больше мѣсяцѣвъ, то сему причиною сама праця, котрои не можемо подѣлити на двѣ або й больше

Въ горячцѣ.

(НОВЕЛЬКА).

Було то въ маю... Ахъ, въ маю, що то его такъ величають молодѣ серця; въ котрôмъ оживае та розвиваесь природа-красавиця въ повнотѣ чарôвъ своихъ; въ котромъ такъ чудово спѣвають соловѣѣ и такъ сердечно рохкотать... жабы по озерахъ и ставахъ и вѣршомазы по садкахъ... Було то въ маю...

На земли стоявъ тихій вечѣръ. На небѣ усмѣхавъ ся мѣсяченько, розмовляючи зъ ясноволосыми зôроньками-любками. И ось — одна, друга, а тамъ и третя зôрка ажь зомлѣла зъ надмѣру любовного чувства, сховзнулась зъ ясного блакиту, та полетѣла на чорну землицю, десь у... безвѣсти Сталось цѣлкомъ такъ само, якъ дѣесь тутъ на любôмъ нашôмъ свѣтѣ...

Улицею, въ котрôй ажь пашѣло вôдъ розкôшного запаху цвѣтôвъ, ишовъ молодець та розмахувавъ живо руками. Очи его блыщали якимсь дивнымъ огнемъ. Лице було червоне навѣть при блѣдôмъ мѣсяци; молодець глядѣвъ розсѣяно на ту природу, що кругомъ него такъ весело, такъ розкôшно розвивалась; его очи мали навѣть выразъ якогось розстрою морального: ось вамъ, любѣ читателѣ й ще любѣйшѣ читательки, образъ молодця. Вгадайте, прошу, чому вôнъ такъ выглядае, чи вôнъ зъ розуму зôйшовъ, чи може залюбивъ ся?.. Та ще и якъ залюбивъ ся! Идеально!... Бачишь, пôзнавъ вôнъ хорошу Олю, дочку урядника зъ окружного суду (у котрого того благословенія Божого ажь пять лиць!). Пôзнавъ та й залюбивъ ся на смерть. — „Дуракъ! — скажуть деякѣ паничѣ — вôдъ разу й залюбивъ ся, не знаючи, кôлько тамъ на фартушокъ панна дôстане“ Ба, перепрашаю, мои панове; не такій то нашъ герой, якъ вы гадали; въ него розуму больше якъ у курки, та й рахувати вôнъ знае. Ось слухайте, якъ мудро веде рѣчь самъ до себе:

— Гмъ, гмъ, кобы то знати... Але чекайже. Пять доньокъ... най буде по чотыри тысячки... а такъ певно буде.. старый вже двацять сѣмъ лѣтъ служить краеви, шпарнувъ собѣ грошей троха... Ну, правда, що й удержане дому коштуе, бо то дôмъ паньскій! Та все таки... Ну, попрубуемо, будемо розвѣдувати. Дай Мати Божа, та й усѣ святѣ станьте менѣ до помочи, а я, якъ той каже, готовъ ще Крезомъ стати! Єй Богу! Розпытаю, та й конець!

Нашъ молодець належавъ до тыхъ любыхъ личокъ, що то ихъ можна побачити на кождôмъ бали, на кождôй забавѣ та вечерку зъ танцями, на всякого рода концертахъ Вôнъ належавъ до тыхъ, що то суть единою вôдрадою, потѣхою, теплотою и охолодою панночокъ до тыхъ, безъ котрыхъ, не було бы тыхъ забавъ, того раю земского, тыхъ рожевыхъ мрѣй, що не въ однôй головцѣ дрôбненькôй пышной такъ розкôшно вють ся, безъ котрыхъ не було бы навѣть розчарованя та заведеныхъ надѣй... Нашъ молодець бувъ также однымъ изъ тыхъ ловцѣвъ, що то шукають лишь за грубшимъ звѣремъ... делікатнѣйшѣ животины Божѣ они обминають. И прийде ся не однôй паннѣ сивои косы дôждатись...

Панъ Альфредъ — такъ звавъ ся нашъ молодець — прийшовъ до своеи хатины, де все було въ якъ найбôльшôмъ порядку: и постѣль, що складалась изъ сѣнника, подушки и покрывала (звычайно якъ постѣль) и столикъ на трохъ ногахъ (четверту нашъ герой задля ощадности дерева спаливъ въ печи); больше обставы въ хатѣ у него не було. Панъ Альфредъ кинувъ окомъ по своѣй пустôй хижинѣ та й похитавъ головою, дивно усмѣхаючись. Вôнъ, знай, гадавъ: чекай, панно Фортуно, якъ я тебе зловлю, то комнаты у мене не такѣ будуть, все буде инакше!.. На другій день давъ сторожеви кôлька дудкôвъ и пôславъ его по Шмуля.

А Шмуль — то була дуже услужна людина, було то вамъ ходяче „бюро розвѣдуюче“. Шмуль знавъ усе: котра камениця задовжена а котра „чиста“; котра вдовиця рада бы вôддати ся у друге и котра мае спору сумку мамоны; котрѣ паньство мають охоту вôддати свою доню, скôлько дають грошей, скôлько обѣцюють, а скôлько можуть дати въ самôй рѣчи. Нашъ честный Шмуль знавъ вамъ кôлько лѣтъ мае котра небудь панна, знавъ чи краска чудового лиця куплена чи натуральна; бо

книжочокъ. Плянъ роботы тов. „Просвѣты" высказаный въ першôй книжочцѣ за сей рôкъ. Календарь може справдѣ за обемистый, але въ нѣмъ всякого матеріялу богато и вôнъ заступае справдѣ кôлька книжочокъ. Однакъ выдѣлъ розважить сю справу и може для селянъ буде выдавати малый календарь, а для интеліґенцій бôльшій. Дотеперѣшный календарь „Просвѣты" заступавъ оденъ и другій. Про купно дому „Просвѣты" выдѣлъ ще не може думати, бо мало мае фондôвъ. Однакъ коли зреалізують ся записы патріотôвъ Качалы и Грушкевича, то справы сеи выдѣлъ певно не заспить, а буде старатись якъ найскорше мати власну хату. Фондъ им. Качалы, котрый зôстае пôдъ зарядомъ „Просвѣты" справдѣ за малый (близько 40 зр), але выдѣлъ тому не виненъ, що публика руска не збôльшае сего фонду датками. Вести статистику стану просвѣты и добробыту въ рускôмъ краю выдѣлъ не мае силъ нѣ фондôвъ; сежь страшенно тяжка рѣчь. — Товариству им. Шевченка „Просвѣта" не давала нѣякои позички, лише зважаючи на се, що тов. им. Шевченка було торôкъ въ потребѣ, выплатила ему напередъ грошѣ за друкъ книжочокъ. Теперь коли друкуеся 30.000 примѣрникôвъ молитвоника, грошѣ сй вскорѣ вернуть ся. — Выготовлене мапы Украины-Руси поручено п. Величкови котрый теперь перебувае въ Петербурзѣ. Щобъ не зволѣкавъ працѣ, то выдѣлъ поставивъ ему речинець до кôнця року. Що до непринимання декотрыхъ членôвъ, то выдѣлъ державъ ся засады, що хто поступованемъ своимъ показавъ ся неприхильнымъ товариству, того годѣ принимати, если хочесь мати згоду въ товариствѣ. — Посля статута выдѣлъ пôдпирае молодѣжь и тому молоде товаристо „Ватра" одержуе мѣсячно 10 зр. вôдъ „Просвѣты."

Вôдтакъ касіеръ пояснивъ зôбранымъ деякй позиціи касовй, — и комісія контрольна внесла, щобъ дати выдѣлови абсолюторію. Внесене се принято.

Слѣдувало именоване почестныхъ членôвъ. Зборы именували ними посла Олекс. Барвѣньского, дра Юл. Целевича, проф. Петра Огоновского и проф. Наталя Вахнянина. Всѣ они трудились довго и щиро для народу якъ и для самого товариства „Просвѣты". На внесене учителя, п. Дмитерка, рѣшено предложити слѣдуючимъ зборамъ именоване п Тита Реваковича зъ Пôдбужа, почестнымъ членомъ.

При выборѣ выдѣлу була дуже сильна аґітація зô стороны кôлькохъ радикалôвъ, котрй розкинули помѣжь зôбраныхъ свою лісту на выдѣлъ. Они поставили були таку лісту: Дръ Омелянъ Огоновскій, Володимиръ Шухевичь, професоръ реальнои школы, Дръ Антôнъ Горбачевскій, кандидатъ адвокатскій, Марія Лѣсецка, учителька зъ Яричова, Дръ Осипъ Олеськôвъ, професоръ семінаріѣ учит., Володимиръ Лаврôвскій, пенс. комісарь староства, о. Омелянъ Ваньо, сотрудникъ въ Домажири, Ольга Франко, зô Львова, Микола Лягодиньскій, кандидатъ адвокатскій, Микола Шухевичь, кандидатъ адвокатскій, Єронімъ Калитовскій, кандидатъ адвокатскій, Дръ Ярославъ Кулачковскій, кандидатъ адвокатскій, Павло Кирчôвъ, літератъ; Заступники: Дръ Андрѣй Косъ, кандидатъ адвокатскій, Людвикъ Сальо, проф. ґімназ., о. Григорій Гôрнякъ, адміністр. Винникъ, Андрѣй Занько, кандидатъ адвокатскій, Володимиръ Витошинскій, учитель нар. въ Знесѣню. Однакъ ліста ихъ дôстала на 254 голосуючихъ, лише по 18 до 21 голосôвъ. А выдѣлъ выбрано такій: дръ Ом. Огоновскій, Ол. Барвѣньскій, о. Ал. Тороньскій, суд. Ант. Дольницкій, Ив. Белей. о. Ив. Чапельскій, проф. Илар. Огоновскій, дръ Кость Левицкій, офіціялъ почтовый Ив. Ґуляй, Кость Панькôвскій, дръ Іосифъ Олеськôвъ, дръ мед. Антôнъ Хоминъ и академикъ Евг. Барвѣньскій; а на заступникôвъ выдѣловыхъ: Вас. Нагôрный, Ив. Верхратскій, о. Сид. Зельскій, Григ. Врецьона. акад. Іосифъ Маковей и о. Дамянъ Лопатиньскій. Головою выбрано дра Ом. Огоновского.

На порядокъ дневный прийшла справа часописи господарско-промысловои. По довгôй дискусіи еѣ рѣшено такъ: Если повстане така часопись, то „Просвѣта" мае еѣ спомагати и мѣстити тамъ свои справоздання и зъ філій та читалень и статьѣ промыслово-господарскй.

Господарь Кость Скотаръ взывавъ зôбраныхъ, щобъ кождый старавъ ся придбати новыхъ членôвъ для товариства.

Дуже гарно говоривъ селянинъ Якôвъ Трачь зъ Суботова. Вôнъ просивъ выдѣлъ, щобъ выдавъ книжочку о правахъ пôдприемцѣвъ, бо тй неразъ дуже вызыскують робôтникôвъ. Взывавъ, щобъ всѣ писали по руски до властей и высказавъ невдоволене зъ того, що такъ противъ фонетики аґітують.

На се вôдповѣвъ дръ Кость Левицкій, що „Народна Рада" выдасть небавомъ вôдозву зъ зазывомъ, щобъ всѣ писали по руски.

Проф. Врецьона загрѣвавъ до закладання читалень, шпихлѣрôвъ и касъ.

О. Яворскій просивъ, щобъ всякй непорозумѣння полагоджувано на передвыборчихъ зборахъ, бо выволѣкане такихъ справъ на загальныхъ зборахъ псуе селянъ. Внесене се принято.

Вкôнци по довгôмъ спорѣ рѣшено позичити часописи „Буковинѣ" 1000 зр. на кавцію.

Убийники Вулковича.

Ґазета Bulgarie оголосила письмо, про котре мы вже давнѣйше згадували, а котре мавъ написати Македонець Наумъ Туфекчіевъ до Бони Георгіева, одного зъ тыхъ людей, що брали участь въ заговорѣ Паніцы. Зъ письма того выходить, що заговôръ противъ Вулковича зроблено ще торôкъ въ Одессѣ таки пôдъ окомъ россійской поліціѣ. Письмо се датоване зъ Одесы 12 падолиста 1891 звучить такъ:

Дорогій товаришу Б...! Поздоровляю тебе и желаю тобѣ всего добра. Я дôставъ свого часу твое письмо и зрозумѣвъ его змѣстъ. Дякую тобѣ, що ты и про мене згадавъ. Я „ему" тымъ бôльше вдячный, що вôнъ звѣвъ мене зъ интеліґентнымъ щирымъ и вôдважнымъ товаришемъ якому нема рôвнѣ въ цѣлôй Болгаріи. Та й рѣдко знайти Болгаръ, що готовй бы вôддати житє за нашу нещасливу Македонію. За такихъ сынôвъ Болгаріѣ готовй мы головою наложити... Я знаю, що безъ грошей не можна нѣчого зробити, але я сподѣваюсь незадовго грошѣ дôстати. Я вже тобѣ писавъ, що коли не дôстану, то и крокомъ не буду мôгъ рушити ся зъ Одесы. Кажешь, що я въ Сербіи буду мати трудности. Колибъ я на тй трудности зважавъ, то не мôгъ бы нѣколи пôйти до Сербіѣ. Головна рѣчь, кобы грошѣ були. А коли будуть грошѣ и коли Ризовъ (котрого арештовано въ Сербіи *Ред.*) додержить свого приреченя и буде мати готовй бомбы, то буде можна щось и въ зимѣ зробити. Оно бы лѣпше було, щобы я не ѣхавъ до Бѣлграду, а до якогось иншого мѣста въ Сербіи, бо скоро приѣду до Бѣлграду то Ризовъ довѣдаесь заразъ о всѣмъ черезъ своихъ аґентôвъ. Що до бомбъ, то Ризовъ, коли тутъ бувъ, казавъ, що дасть ихъ чоловѣкови, котрый пренесе ему письмо вôдъ мене.

Пишешь менѣ, що Порфирій (бувшій слуга россійского консуляту въ Софіи *Ред.)* поѣде незадовго до Бѣлграду. Наколибъ и я тою самою дорогою ѣхавъ, що Порфірій, то мене

его пôдозрѣвано, що вôнъ знае навѣть кôлько ґрамôвъ пудру зуживае кожда панна въ мѣстѣ на цѣлый тыждень и кôлько котрôй бракуе зубôвъ, а се тайна, котру не такъ скоро выкрыешь изъ за хорошихъ усточокъ.

Шмуль зъявивъ ся въ апартаментахъ нашого героя и розпочалась нарада. Не знаю вже, чи вдоволивъ Шмулѣвъ языкъ пана Альфреда; здае ся, що нѣ, бо вôдъ тои поры далеко рѣдше заходивъ до хорошои Олѣ и бувъ все скривленый, якъ середа на пятницю.

Панна Оля заразъ таки спôзнала въ нѣмъ велику змѣну. Дежь бо то? Не розповѣдавъ вже своихъ пригодъ школярскихъ, своихъ молодечихъ вчинкôвъ, (зъ вѣку телячого — межи нами сказавши) котрыми чванивъ ся якъ богатирь зъ пôдъ Плевны. Ба, панъ Альфредъ не розповѣвъ анѣ одной сцены изъ улюбленыхъ романсôвъ францускихъ— а вôнъ, то все бувало, такъ хорошо розповѣдавъ! Словомъ, змѣнивъ ся та й годѣ! Ахъ, такъ не могло бути! Панна Оля мусить тому лиху зарадити, абы що....

— Може вôнъ такъ дуже залюбивъ ся въ менѣ, а залюбленй тратять звычайно голову, (сказати бы.... глузды), бо живуть тôлько серцемъ. Вôнъ готовъ еще заподѣяти собѣ яке лихо... Може не мае надѣѣ на згоду татунця.... то я буду оказувати ему свою приязнь, щирôсть и т. д ... Такъ гадала панна Оля.

— Може вôнъ догадавъ ся, що у насъ грошей нема, та й далѣ въ ноги вôдъ насъ! То зле! Треба удавати, що грошѣ е, та оказувати ему свою приязнь и щирôсть. Такъ гадала мамунця панны Олѣ.

Плянъ кампаніѣ бувъ вже начеркненый. Але нашъ герой якій бувъ, такій и оставъ ся. Що ту робити? — Ану-ко, радь старый, що ту зъ тымъ бовдуромъ зробити: и ходить, и „коляціи" нашй заѣдае, а освѣдчити ся анѣ рушь! А то вже дальше терпѣти годѣ! Мусимо здобути тую твердиню!... — сказала честива панѣ-матка, а притакнувъ ѣй голова дому.

Вечеромъ не прийшовъ панъ Альфредъ. Була то якъ разъ догôдна пора до нарады военнои. Коло стола засѣвъ цѣлый штабъ ґенеральный: отець, голова дому (достоиньство вôдъ парады); всесильный диктаторъ въ справахъ родинныхъ або мати; дальше сѣло пять адъютантôвъ чи тамъ пять панночокъ.... Нарада була оживлена, усякй можливй пôдступы военнй вычерпались. Головна особа, чи тамъ душа нарадъ, зъ тріюмфуючимъ лицемъ закрыла нараду.... Чи було чого тріюмфувати?... Побачимо завтра.

Десь такъ коло четвертои годины по полудни влѣтае до комнаты нашого лицаря задыханый слуга вôдъ нашихъ знакомыхъ и подае пану Альфредови білетъ. Панъ Альфредъ повѣвъ скорымъ окомъ по письмѣ: почеркъ бувъ панны Олѣ. Було тамъ запрошене на нынѣшный таки вечѣръ, на пяту годину. Овъ, що тамъ такого? — погадавъ собѣ панъ Альфредъ, и ставъ збиратись. Выстроившись якъ слѣдъ, пôшовъ панъ Альфредъ скорою ходою до дому панны Олѣ.

Якежь було его здивоване, коли побачивъ всѣхъ дома засумованыхъ. „Татко небезпечно хорй!"—вымовила майже крôзь слезы панна Оля. Панъ Альфредъ увôйшовъ до комнаты хорого и поздоровивъ его. Небезпечнôсть була велика. Лѣкарь сконстатувавъ сильну горячку, якесь битє серця и ще щось тамъ. Панъ Добровольскій, (бо такъ называвъ ся сей честный отець пяти панночокъ) прикликавъ пана Альфреда до себе и сказавъ слабымъ, ледви чутнымъ голосомъ:

— Нема надѣѣ, здае ся помру незадовго. Мушу заздалегôдъ забезпечити свою родину.... Вы приятель нашого дому... нашь прихильникъ....

— А такъ, пане, такъ!

— Я знаю се, вы возьмете мою...

— О, взяти не могу, пане, бо.... бо.... рѣчь натуральна....розумѣе ся.... треба знати.... мушу сказати, що.... що я убогій, та й.... не.... потрафлю еѣ утримати при своѣй платни... не могу взяти панны О....

— Та нѣ, пане Альфредъ, я кажу, що возьмете мою родину въ опѣку, пôдъ свое бачне око ... правда.... такъ? вы обѣцюете?... ахъ, коле!... Ну, пане Альфредъ, не гнѣвайте ся — тамъ въ другôй комнатѣ сидить нотарь зъ моею жѣнкою. Покличте его сюды.... Треба зробити завѣщане...."

Нотарь зъявивъ ся. Панъ Добровольскій диктувавъ слабымъ голосомъ:

— Дочкамъ моимъ записую кождôй по

зловили бы турецкі власти. Не можна инакше яхъ хиба лишь ѣхати Дунаемъ на россійскôмъ корабли. Коли тобѣ Порфирій нѣчого не сказавъ о Христѣ (догадочный убійникъ Вулковича *Ред.*), его приятелю, зъ котрымъ вôнъ жие въ Константинополи, то я тобѣ скажу. Дня 10 вересня покликавъ я Христа до Одесы и мы тамъ оба умовились въ одной справѣ. Тогды, коли я переѣздивъ черезъ Константинополь, бувъ тамъ оденъ зъ его (Христа) приятелѣвъ, котрый зайшовъ бувъ до мене и хотѣвъ, абы я ему сказавъ, кому вôнъ мае вязы скрутити. Христо казавъ, що то чоловѣкъ певный и на него можна спустити ся, бо вôнъ до такого дѣла добрый, жие зъ малку въ Константинополи и нѣчимъ инчимъ не займавъ ся. Кôлька днѣвъ тому назадъ, доставъ я письмо вôдъ Христа, въ котрôмъ вôнъ дае менѣ знати, що все вже иде добре, треба ему лишь вказати дотычні особы: чи Вулковичь, чи Начевичь.

Нинѣ бувъ я у Порфорія и вôнъ каже тебе поздоровити, бо самъ не мае часу писати. Говоривъ менѣ також про ваше письмо, въ котрôмъ ему пишешь, що розвалите голову чоловѣкови, що приѣхавъ слѣдити за вами, абы васъ убити. Шкода рукъ твоихъ, тымъ больше, що у него нема що взяти — Твôй приятель и братъ: Никола."

Bulgarie додае, ще таке поясненє: Въ вересню 1891 выславъ бувъ комітетъ болгарскихъ еміґрантôвъ зъ Софіѣ трохъ людей зъ Одесы до Константинополя а то: Христа Стефкова, Дмитра Филипова и Калча Мейганеджі. Они всѣ три Македонцѣ и мали убити Вулковича и Начевича, котрый перебувавъ тогды въ Перѣ. Полиція мала ихъ однакожь на оцѣ и они не зважилися. Пôзнѣйше Начевичь вôдъѣхавъ, а комітетъ въ Одесѣ постановивъ убити лишь самого Вулковича и выславъ Туфекчіева, котрый дня 20 грудня 1891 приѣхавъ до Константинополя и перебувавъ тамъ въ россійскôмъ монастыри св. Пантелеймона въ Галатѣ.

Переглядъ політичный.

Рухъ выборчій на Буковинѣ стае чимъ разъ живѣйшій и мѣжь тамошными Русинами настало житє, якого доси ще не бувало на Буковинѣ. Русины рушились въ цѣлой рускôй части краю. Въ Чернôвцяхъ явились минувшого понедѣлка представителѣ громадъ черновецкого округа у дра Воляна и заявили ему однодушно, що будуть стояти за его выборомъ. Зъ садагурского повѣта явилось знову 70 представителѣвъ въ „Народ. Домѣ" и зъ одушевленемъ приняли кандидатуру дра Стефана Стоцкого. Въ Выжници стоять селяне за рад. Волод. Ясеницкимъ, але Волохи сильно аґітують за бар. Василькомъ. Въ заставницкôмъ повѣтѣ поставили Волохи противъ руского кандидата, Буковинця и православного п. Тиминьского — судью п. Калитовского, Галичанина.

Въ Парижи арештовано знову двохъ анархістôвъ, всего разомъ вже 22. Правительство французске постановило по переведеню слѣдства въ справѣ послѣдныхъ замахôвъ динамітовыхъ выдалити зъ краю всѣхъ заграничныхъ анархістôвъ.

Зъ Турнъ Северину доносять, що на граници Болгаріѣ появило ся знову дуже богато еміґрантôвъ, въ наслѣдокъ чого правительство болгарске мусѣло завести надзвычайні мѣры осторожности.

Новинки.

Львôвъ дня 14 (26) марта.

— **Депутація податковыхъ екзекуторôвъ зъ Галичины**, зложена зъ делеґатôвъ В. Сапиньского, І. Крока и Юґана була на авдієнціи у Є. Експ. п. Намѣстника и Президента краєвои дирекціѣ скарбу, а вручивши обємні и належито умотивовані петиции просила о якъ найспѣшнѣйше переведенє реформы тои институціѣ. Депутація тая найшла дуже прихильне принятє.

— **На памятникъ Т. Шевченка.** По вчерашнôмъ вечерку, устроєнôмъ рускими товариствами въ XXXI-ші роковины смерти нашого найпершого поета, вôдбувъ ся комерсъ, на котрôмъ порушено гадку выставити памятникъ нашому незабутному Тарасови. Красна ся гадка тронула всѣхъ присутныхъ тымъ милѣйше, що она выйшла вôдъ цвѣту нашои интеліґенціѣ, вôдъ нашого жѣноцтва. Гадку ту пôддала и дала перші починъ переведеня єѣ панна Орися Герасимовичѣвна, донька п. Герасимовича, судьѣ въ Яновѣ. Ініціяторка сего патріотичного дѣла выготовила власноручно прехорошу теку на письма зъ деревляными окладинками, въ котрыхъ на горѣшной єсть представленый портретъ Шевченка въ цвѣтахъ, мальованый красками на деревѣ а пôдъ сподомъ єго на той самой сторонѣ вінєтка зъ кôлькома словами вынятыми изъ Кобзаря. Теку сю заразъ на вечерку пущено на льотерію и тымъ способомъ зôбрано звышь 51 зр. яко перші фондъ на памятникъ Т. Шевченка. Ініціяторцѣ сеи красной гадки належить ся повне признанє якъ за саму єѣ прекрасну роботу такъ и за положенє найпершого засновку до здвигненя памятника нашому поетови.

— **Вôдкрытє читальнѣ.** Дня 25 марта вôдкрыли въ Серникахъ, бобрецкого повѣту, читальню „Просвѣты", до котрои вписало ся 41 членôвъ кождый зъ вкладкою по 20 кр. До выдѣлу выбрані: о Іосифъ Сохоцкій голова, учитель Михайло Зелѣзко секретарь, Андрій Пахолокъ касієръ, а Захарко Шкредъ бібліотекаръ. Заступникомъ головы выбраный Яцко Дяковъ, заступниками выдѣловыхъ: Кость Даниловичь и Михайло Кицера.

— **Змѣна власности.** Добра Уляновъ зъ принадлежностями въ повѣтѣ нискôмъ набувъ вôдъ п. Ядвиґи Мишховои повѣтовый маршалокъ п. Сенковскій.

— **Фізичне уздôбненє австрійскои людности**, якъ показуе войскова статистика, за рôкъ 1891, не зовсѣмъ свѣтле. Зъ 808.024 покликаныхъ, признано яко здôбныхъ 187.472, въ котрыхъ выпадае на 1000 въ Дальмаціи 390, въ Угорщинѣ 214, на Галичину 193, на Буковину 165. Немаючихъ приписаного зросту 153 сантіметрôвъ признано 27.438. Ґалицкі жиды суть найнизші и найменше придатні до войсковои службы. Найвысші суть Хорваты и Чехи, вôдтакъ Нѣмцѣ, Мадяры и т. д. Найвытревалѣйші и найздоровѣйші суть Чехи, вôдтакъ Мораване, Словенцѣ, Нѣмцѣ, Мадяры, Русины, Сербы, Хорваты, Поляки и Румуны.

— **Вовки на Буковинѣ** волочать ся знову. Послѣдными днями появила ся череда вовкôвъ и наробила богато шкоды мѣжь худобою.

— **Наслѣдки закладу.** Що черезъ закладъ вже не оденъ тяжко потерпѣвъ, то рѣчь звѣстна. У насъ неразъ бувають погані заклады о горѣвку, хто больше вынє и звычайно кончать ся тымъ що той що выграе закладъ, и головою наложить. Але неразъ и инші заклады кончать ся погано ось якъ н. пр. отсей въ Гатранѣ. Тамъ минувшои суботы забавлялось въ гостинници кôлькохъ людей и стали мѣжь инчимъ говорити собѣ о силѣ чоловѣка. Оденъ зъ тыхъ людей 32 - лѣтный машиністъ зъ фабрики цукру Винкентій Гашке, сказавъ тогды, що вôнъ заложить ся, що пôднесе чотири метричні сотнары. Закладъ пошовъ о 5 лѣтрôвъ вина. На подвôрю въ гостинници лежала зелѣзна штаба ваги около 4 сотнарôвъ. Гашке взявъ ту штабу въ руки и дѣйстно пôднѣсъ єѣ може на пôвъ метра вôдъ землѣ, але въ той хвили повваливъ ся безъ памяти на землю. Показало ся опôсля, що єму пукли кости въ нозѣ ажь въ чотирохъ мѣсцяхъ, кость около шиѣ т. зв. обойчикъ, а крôмъ того вôнъ ще и въ серединѣ щось въ собѣ обôрвавъ. Нещасливого привезено до шпиталю въ Будапештѣ ледви живого и здаєсь що вôнъ зъ того вже не выйде.

— **Тѣло немовляти въ снѣгу.** На гостинци межи Радôвцями а Гадікфальвою (на Буковинѣ) найшли дня 18 с. м. зарите въ снѣгу тѣло немовляти. Лѣкарскі оглядины выказали, що дитина була задушена а пôдтакъ загреблена въ снѣгъ.

— **Злодѣйска нора.** Львôвска поліція зробила позавчера ревізію въ склепику Ивана Саганка при улици Коперника ч. 41 и вынайшла тамъ множество рѣчей, походячихъ зъ крадежей въ послѣдныхъ мѣсяцяхъ минувшого року у Львовѣ. Саганекъ купувавъ крадені рѣчи у звѣстныхъ злодѣѣвъ львôвскихъ Кароля Щелбиньского, Мечислава Яминьского, Володислава Яминьского, Іосифа Стефановского и Якова Гава. Всѣ они суть уже пôдъ ключемъ. Деякі рѣчи, якъ годинники покрадені у п. Яниковского, давъ Саганекъ переховати свому братови Францови. Ивана Саганка, єго жѣнку и брата поліція арештувала.

— **Нападъ.** На поляхъ Ольши (коло Кракова) напало оногди вечеромъ на повертаючу зъ Кракова паню Р. 6 людей зъ колами и задержавши конѣ, хотѣли забирати ся до рабунку, коли оденъ зъ напастникôвъ, приглянувшись близше, закликавъ на того, що задержавъ конѣ: „Вихоръ, пусти конѣ, то не тоти". Вôзникъ рушивъ швидко и все скôнчило ся лише на страху.

— **Намѣрене самоубійство.** Въ Перемышли хотѣвъ дня 23 с. м. вечеромъ ученикъ ґімназіѣ Францъ Іосифа у Львовѣ Р. вôдобрати собѣ житє выстрѣломъ зъ револьверу. Причиною самоубійства мала бути туга за Львовомъ. Куля розтрѣскала єму лишь рамя и зробила велику рану.

— **Осторожный пророкъ.** Анґлійскій пасторъ Бакстеръ выпророкувавъ недавно тому, що въ роцѣ 1901-ôмъ значить ся за 9 лѣтъ, дня 11 цвѣтня настане конець свѣта. Сими днями скликавъ вôнъ бувъ знову людей и хотѣвъ ихъ приготовити на сю страшну подѣю та поучавъ ихъ о тôмъ, якъ то все стане ся. Ажь наразъ пôдносить ся хтось зъ помѣжь людей и вôдзываєсь до пастора такими словами: „Отче, чи не були бы вы ласкаві записати весь свой маєтокъ на бѣдныхъ, котрый перейшовъ бы на нихъ по тôмъ страшнôмъ дни, котрый—якъ вы кажете — мае наступити дня 11 цвѣтня?" — А треба знати, що пасторъ Бакстеръ єсть дуже богатый. Пасторъ почувши таке запытанє сказавъ: „Та на що записувати, коли й такъ нѣхто не останесь на свѣтѣ." — „Нѣчого не завадить" — сказавъ єму той чоловѣкъ — „хто знае, може все таки кôлькохъ бѣдакôвъ останесь при житю а имъ бы тогды грошѣ дуже здяли ся. Я и мôй товаришь возьмемо той записъ въ свою опѣку. Ось вамъ письмо пôдпишѣть єго таки заразъ". Пророкъ побачивъ, що то не жарты та ставъ выкручувати ся, якъ могъ, ажь наконець и втѣкъ. Бувъ бачите, осторожный и самъ не вѣривъ въ то, що пророкувавъ другимъ.

Телеграмы.

Петербургъ 26 марта. Указомъ царскимъ постановлено, що именованє всѣхъ высшихъ урядниковъ на зелѣзницяхъ и ихъ заступникôвъ мае предкладати ся до затвердженя міністерству комунікаціи. — Заказъ вывозу пшеничнои муки зъ портôвъ Чорного и Азовского моря, знесено.

Атины 26 марта. Парляментъ розвязано; новi выборы розписано на день 15 мая а скликанє парляменту на день 25 мая.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

вôсѣмъ тысячь золотыхъ, кажу: по вôсѣмъ тысячь.... Се моя послѣдна воля.

Наступивъ власноручный пôдписъ пана Добровольского. Важный актъ скôнчивъ ся. Зъ грудей пана Альфреда улетѣвъ смутокъ, а промѣнь радости заблысъ въ головцѣ его....

Тогожь самого таки вечера освѣдчивъ ся о руку панны Олѣ. Принято его дуже радо, и назначено навѣть часъ, коли мае вôдбути ся вѣнчанє.

Тымчасомъ панъ Добровольскій чогось не кванивъ ся умирати. Вôнъ навѣть на велике чудо и диво выздоровѣвъ зовсѣмъ, и погулявъ ще на весѣлю своеѣ любои донѣ.

По гучнôмъ весѣлю — десь такъ въ двѣ недѣлѣ опôсля — приходить панъ Альфредъ до свого тестя та каже:

— Ну, щожь буде татунцю зъ нашими грôшми, що вы записали моѣй Олі?... Намъ бы теперь такъ здалось....

— Га, га, га!... Та я спаливъ цѣле те завѣщанє! Такъ, спаливъ, у пѣчь кинувъ. Та що за грошѣ? Я тодѣ говоривъ въ горячцѣ, мôй сыну! Лѣкарь свѣдкомъ.... въ горячцѣ!... — вôдповѣвъ честивый тесть, панъ Добровольскій....

С. Яр.

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Короля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.